

Aslan Nuri Fare Ferit

– ERHAN TIĞLI · 15 Haziran 2024

ASLAN NURİ ve FARE FERİT

Kahvemiz gene yükünü tutmuştu. Boş gezenin boş kalfaları, okey ustaları, kaldırım mühendisleri, emekliler, işsizler, işi olup da işten kaçanlar, dükkânı çırağa bırakıp burada taş dösemeye koşanlar, tavlaya abone olanlar, damaya yazılanlar, yenilince kızarıp bozaranlar, yenince gevrek bir kahkaha atanlar, ona buna çalım satanlar, hindi gibi kabaranlar, horoz gibi ötenler masaları doldurmuştu. Herkes hayatından memnun görünüyordu. Derdi olanlar oyun oynayarak, arkadaşlarıyla şakalaşarak dertlerini bir süre de olsa unutuyorlar, unutmaya çalışıyorlardı. Burasının adı “Kıraathane”ydi ama Türkçesi okuma yeri olduğu halde kitap, dergi okuyan yoktu. Sadece üç beş kişi gazetelere göz gezdiriyorlar, oyun arkadaşlarını bekliyorlardı. Onlar gelince ellerindeki gazeteyi bir köşeye atacaklar, oyun masasının başına geçeceklerdi. Hoşça vakit geçirmek denince oyun oynamaktan başka bir şey akıllarına gelmiyordu. Böylece vakit öldürüyorlar, oyalanıyorlardı.

İçeriye Nuri Aslan girdi. Bu soyadı ona yakıştıyordu. Konuşması, gülmesi aslanın kükremesini anımsatıyordu. Karnı tok, sırtı pekti. Her zaman takıldığı Fare Ferit’in yanına geldi. Ferit arpacı kumrusu gibi düşünüyordu. Zaten kahvede, Nuri aslan gibi bacak bacak üstüne atarak oturmaz, fare gibi bir köşeye büzülürdü. Her gün sabahleyin erkenden kalkar, bir şeyler atıştırıp iş aramak için yola düzülürdü. Bir türlü iş bulamadığı için hep mahzun durur, üzülürdü. Tabii Nuri Aslan böyle bir sorunu olmadığı için keyfi yerindeydi her zaman, gülüp eğlenecek bir vesile arardı. Ferit’in bacağına hafifçe vurdu: “Ne düşünüyorsun böyle, Karadeniz’de gemilerin mi battı?” diye güldü.

Ferit boynunu büktü:

“Gemilerim yok ki batsın ağam” dedi.

Aslan Nuri Fare Ferit'e şöyle bir baktı:

“Şuna bak, kılık kıyafet, köpeklere ziyafet! İnsan kendine biraz bakar be! Kendini kapmış koyuvermişsin. Üstüne çekidüzen ver” diye söylendi.

Ferit içini çekti:

“Benim üst baş düşünecek halim mi var? Moralim çok bozuk” diye mırıldandı.

“Bizim de gemilerimiz yok ama senin gibi iki büklüm oturmuyoruz. Biraz dik dur. Eğme belini. Bu devirde yaşadığına şükredeceksin, iyimser olacaksın.”

“Gemilerin yok ama bağın, bahçen, işin, eşin, aşın var. Benim bir dikili bir ağacım bile yok. Yarı aç yarı tok yaşamaya çalışıyoruz şurada.”

Nuri Aslan göbeğini sıvazladı:

“Ne olacak bağım bahçem varsa, gözün mü var yoksa?” diye sordu.

Ferit onu kızdırmak istemedi, özür dileyen bir tavırla:

“Yok ağam. Sözün gelişi öyle söyledim. Kusura bakma. Beni yanlış anlamamı istemem. Ben üzölmene gerek olmadığını belirtmek için öyle dedim” diye konuştu.

“Allah daha da versin. Kötü bir maksadım yoktu.” diye ekledi.

O sırada çaycı taze demlenmiş çayları dağıtıyor:

“Çaylar taze demlendi. İçmeyenin ya akli yok ya parası. Tavşankanı çayları iç de gevşemesin yaylar, şen olsun bayanlar baylar!” diye espri yapıyordu.

Aslan Nuri bir çay aldı, birini de Ferit'e uzattı:

“İç de için ısınsın, yüzüne renk gelsin, canlansın” dedi.

Fare çekingen bir tavırla almak istemedi:

“İstemez. Demin içmiştim” diye konuştu.

“İç canım, dedi Aslan. Çaylar benden. Boşuna ısmarlamıyorum ha! Demin dua ediverdin ya, ondan ısmarlıyorum.”

“Hep sen ısmarlıyorsun, ben ısmarlayamıyorum. Ağırırma gidiyor bu.”

“Canım bir çay parasından ne olacak? Elin bollaşınca sen ısmarlarsın.”

“Ah nerede o günler! Umduğum dağlara kar yağmazsa bütün kahve halkına çay ısmarlayacağım. Bakalım o mutlu gün ne zaman gelecek?”

“Gün doğmadan neler doğar. Umudunu kesme. Unutma. O zaman çay yetmez, ziyafet isterim senden.”

“Söz. Hele o gün bir gelsin. Kurban keseceğim vallahi!”

Ferit çay içeli çok olmuştu. Aslında canı istiyordu ama çekiniyordu. Çayını alıp dalgın dalgın karıştırmaya başladı.

Aslan Nuri, Fare Ferit'e ilgiyle baktı:

“Gene daldın denizin dibine, dedi. Fazla dalma, boğulursun aslanım.”

Ferit acı acı güldü.

“Aslanlığı kim kaybetmiş ki biz bulalım!” diye içini çekti.

Aslan Nuri anlayışla güldü:

“Her yiğidin gönlünde bir aslan yatar. Ekmek de aslanın ağzından midesine indi ama gene de her derdin bir çaresi vardır. Derdini söylemeyen derman bulamaz. Hadi söyle, çekinme. Yabancı değiliz. Kırk yıllık arkadaşız.”

Fare Ferit içini çekti:

“İlgine teşekkür ederim dostum. Gönlümde yatan aslanı anlatmaya kalksam saatler yetmez. Başını ağrıttım. Şimdilik şu derdimin çaresine bakmama yardım edersen memnun olurum” diyerek cebinden bir reçete çıkardı.

Nuri aslan şaşırıldı:

“Bunu bana niye gösteriyorsun? Eczacıya göstereceğini” dedi.

Fare Ferit boynunu büktü:

“Göstereceğim de ne olacak? İlaç alacak param yok ki” diyerek önüne baktı.

“Tanıdığın bir eczacı yok mu?”

“Var da hepsi paralar peşin, kırmızı meşin diyorlar, benim gibi birine veresiye ilaç vermiyorlar. Verecek olsalar bile kefil istiyorlar.”

“Vay insafsızlar vay!”

Aralarında bir sessizlik oldu. Fare Aslan'ın yanına sokuldu, kekeleyerek:

“Sana demin ettiğim duadan daha çok dua ederim ama yüz bulunca astar istedi diye düşünmenden korkuyorum” dedi.

Aslan merakla:

“Neymiş o söyleyeceğin şey?” diye sordu.

“Şu ilaçlarımın parasını bir seferlik veriversen diyorum, borç olarak tabii.”

Aslan ceplerini karıştırdı:

“Vermesine verirdim de, yanımda fazla para yok” dedi.

Ferit içini çekti:

“Böyledir bu işler, dedi. Hani bir söz vardır: devekuşu yük çekmeye gelince ben kuşum, uçmaya gelince ben deveyim dermiş. Bu da o hesap işte. Yol gösteren, akıl veren çok ama para veren yok ne yazık ki.”

“Canım, zengin bir akraban, komşun vardır herhalde.”

“Benim akrabalarım, komşularım benden daha beter.”

“Ne kadersiz adammışsın sen yahu!”

“Ocağına düştüm. Hayat memmat meselesi bu. İlaçları muhakkak almalıyım. Forslu bir kişisin. Yanında para olmasa bile başkasından ödünç alabilirsin. Ne olur yardım et bana. Belli olmaz. Bir gün benim de sana bir yardımım dokunur.”

Aslan Nuri kendini tutamadı, göbeğini hoplata hoplata güldü:

“Senin kendine faydan yok, bana ne faydan olacak ki.”

“Öyle deme. Ne oldum demeyeceksin, ne olacağım diyeceksin. Dünyada ne olacağı bilinmez. Bak, sana bir şey anlatacağım. Fare faka basmış. O sırada oradan geçmekte olan aslana kendisini kurtarması için yalvarmış. Bana yardım edersen ben de sana yardım ederim bir gün, demiş. Aslan gülmüş. Küçücük başıyla bana nasıl yardım edersin, olacak şey mi bu? Ben senden yardım umduğum için değil, sana

acıdığım için yardım edeceğim, diyerek fareyi kurtarmış ve onun teşekkürlerine aldırmadan yoluna devam etmiş.

Aradan günler geçmiş. Aslan, avcılarının attığı ağa tutulmuş. Ne yaptıysa oradan kurtulamamış. Fare durumu görmüş. Arkadaşlarını toplamış. Birlikte ağı kemirmişler, aslanı tuzaktan kurtarmışlar. Aslan daha önce atıp tuttuğuna, yüksekte konuştuğuna pişman olmuş, fareden özür dilemiş.”

Nuri Aslan şöyle bir düşündü:

“Tamam. Ne demek istediğini anladım. Tanıdığım bir eczacı var. Çocukluk arkadaşımıdır, beni kırmaz. Onun yanına gidelim. İlaçlarını alır, veresiye defterine yazdırırız, parasını sonra verirsin” diyerek ayağa kalktı, arkadaşı da onu izledi.

Yolda hiç konuşmadan bir süre yürüdüler. Bir inşaatın önünden geçerken Ferit, yukardan düşen bir kalasın Nuri Aslan'ın başının üstüne doğru gelmekte olduğunu gördü, hemen onu kenara itti. Kalas biraz öteye gürültüyle düştü

Nuri korkuyla etrafına baktı, ölümden arkadaşının sayesinde kurtulduğunu anladı ve minnetle ona sarıldı, omzunu okşadı:

“Sen olmasaydın ölecektim. Sağ ol, çok teşekkür ederim” diye ellerine sarıldı.

Ferit alçakgönüllü bir gülümseyişle:

“Bir şey değil canım. Teşekküre değmez. Benim yerime kim olsa yapardı aynı şeyi” dedi.

“Öyle deme. Yanımda bencil biri olsaydı önce kendi canını kurtarmaya bakar, kaçardı.”

“Başkalarını bilmem. Ben insanlık görevimi yaptım sadece.”

Eczaneye geldiler. Nuri Aslan deminki olayı eczacıya anlattı:

“Bu arkadaşına can borcum var. Kendisine kefilim. Bugün ve daha sonra hangi ilacı isterse ver kendisine. Bir dediğini iki etme. Borcunu deftere yaz. Ne zaman verirse o zaman al, sıkboğaz etme” dedi.

Eczacı ilaçları paket yapıp Ferit'in eline tutuşturdu.

“Kapımız sizin gibi insanlara her zaman açık. İsteddiğiniz ilaçlar bizde olmasa bile başka yerden alıp size veririz. Hiç merak etmeyin, çekinmeyin” dedi.

Ferit teşekkür etti. Tam kapıdan çıkarlarken Nuri geri döndü ve eczacıya:

“Demin heyecandan düşünemedim, aklıma gelmedi. Benim ona olan borcum, böyle az bir yardımla ödenebilir mi? Sen ilaçların parasını hiç ondan isteme. Ne alırsa alsın, hepsinin parasını ben vereceğim.” dedi.

Eczacı gülümseyerek başını salladı, “Tamam” dedi.

Ferit sevinerek arkadaşının elini sıktı:

“Sağ ol, var ol, bu yardımını unutmayacağım.”

“Asıl sen sağ ol, senin gibi insanlar sağ olsun” dedi Nuri Aslan. “Sizler olmasanız bu dünyanın çivisi çıkar, insanlıktan eser kalmazdı. Bundan sonra dünya ahret kardeşimsin benim. Başka bir ihtiyacın varsa, hiç çekinme, söyle de yerine getireyim. Bana insanlık nedir, nasıl olurmuş öğrettin.”

Tüm ifadeler

Serpil Ş